

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 15. SJEČNJA 1950.

BROJ 3

«Sva zemlja neka Ti se klanja, Bože, i neka pjeva Tebi, Vjani!»
 In Ulasa
 kantačije sv. Misa.

Učitelj prema svojoj rodbini

Naš je Spasitelj uzео ljudsko tijelo i krv. Time je bio povezan rodbinskom vezom sa svima, s kojima je bila povezana i Njegova presveta Majka. U prvom redu tu dolazi sv. Josip. On je bio Njegov hranitelj i otac pred zakonom. Providnost je naime Božja dala Majci Božjoj zaručnika, koji je jednako mislio kao i Ona. On je sam zavjetovao Bogu svoje djevičanstvo, pa je znao poštivati i štiti i djevičanstvo svoje presvete Zaručnice.

Za sv. Josipa sv. Pismo kaže, da je bio »pravedan« (Mt. 1, 19). A kad Sv. Pismo zove nekoga pravедnim, onda to znači više nego li običnu svakidašnju pravедnost. Onda to označuje uzvišeno svetost. Isus je pak sasvim sigurno poštivao i častio ovu pravедnost.

Sv. Josip je bio pred zakonom otac Isusov. I on je kao takav vršio otocnu običnu dužnost na osobiti način. Zato je bio i postavljen, da to čini. Brinuo se za Isusa i spasio Ga od obične smrti za progona Herodova. On je naime poduzeo u tu svrhu « Djetetom Isusom dugi-teški put u Egipat. On je radio za Njega, da Ga odhrani. On Ga je učio časti stolarski zanat. A Spasitelj Mu je sigurno obilno naplatio tu veliku ljubav svojom ljubavlju.

Imao je Spasitelj i druge rođake. O njima Evanđelisti ne govore baš najpovoljnije. Oni ih nazivaju, po židovskom načinu govorenja, »bratčom i sestrama Isusovima«. Bili su to bliski rođaci Isusu po Njegovoj presvetoj Majci. I kod nas se u gdje-kojim krajevima blizi rođaci nazivaju bratčom. Može se za sigurnost kazati, da se Spasitelj nije baš hvalio sa svojim rođacima. U Nazaretu je jednom zgodom kazao: »Nije prorok bez časti osim u svom zavjetaju i u kući svojega« (Mt. 13, 57). A sv. Ivan je u svom Evanđelju zabilježio: »Dapate li braća Njegova nisu vjerovala u Njega« (Iv. 7, 5). Sam je Isus izjavio i to: »Neprijatelji su čovjeku, domaći njegovia.

Usput samo spominjemo, da je Isus imao u svom apostolskom zboru dva rođaka i to: Jakoba i Judu (Mt. 13, 55). Među pobožnim ženama bila je Isusova rođakinja Marija Kleofa, koja je po svojoj prilici bila sestra Bl. Dj. Marije. Ona je bila udata za Alfa.

Čini se, da su rođaci Isusovi promijenili svoja mišljenja o Njemu poslije Njegova uskrsnuća. U Djelima Apostolskima naime čitamo ovo: »Svi su ovi (Apostoli) bili jednodušno postojani u molitvi sa ženama i s Marijom, majkom Isusovom i braćom Njegovom« (Dj. 1, 14).

Od Isusa se učimo, kakovo treba da bude naše vladanje prema našim

rođacima. Prije svega On je najneženije poštivao i ljubio svoju presvetu Majku. Sv. Pismo naročito to ističe na dva mjesta: »I sidi s njima i dođe u Nazaret. I bio im je poslušna« (Mt. 2, 51). On se brine za Nju i na samrtnom času. Predaje Je najmilijemu apostolu Ivanu, da se brine za Nju. Reče joj s križa: »Ženo, evo Ti sina«. A Ivanu reče: »Evo ti Matere. I od onog časa uze Je učenik k sebi« (Iv. 19, 26-27).

No to nije sve. Isus se pobrinuo putem svoje Crkve, da kršćanski svijet posvetuje Mariji cijeli mjesec svibanj i listopad. Tolike svetkovine u crkvenoj godini. Tolika društva i kongrese Marijine. Toliko osjećaja ljubavi pokazuje Isus prema svojoj Majci. S pravom onda sv. Toma kaže: »Bečutnost i neosjećajnost nije ni-pošto odlika, nego većma moralni manjak... Milost ne gazi narav, nego je izdiže i oplemenjuje, no tako, da sve, što je zemaljsko, pa i najplemenitije i najčišće naravne osjećaje treba da blagoslovi rukn Božja i Spasiteljeva«.

Zato bi krivo mislio, tko se bi držao, da kršćanska težnja za savršenstvom (askze) zabranjuje ili podcjenjuje rodbinsku ljubav. Pa ako bi našli i u životu kojega sveca neku tvrdocu prema rodbinskim osjećajima, to ne valja nasljedovati. To je, kako kaže sv. Augustin, više jedan manjak u značaju, nego li odlika, jer: »osjećaj, kojim razum ravna, ne smije se

nazivati pogreškom, kao što se ni krepost ne može nazivati grijehom.«

Primjer i uzor u rodbinskoj ljubavi neka nam je Isus. Stoga treba da bezgraničnu i požrtvovnu rodbinsku ljubav vraćamo istinskom ljubavlju. Volja je Božja, da roditelje slušamo. Da im iskazujemo i činimo dobro i za života i poslije smrti. Isto tako treba da veza najiskrenije sklonosti obuhvaća sve članove porodice. Zatim da veže iskreno prijateljstvo sve rođake. Onda, idući ti redom, da se protegne ljubav na sve sunarodnjake i konačno na sve ljude, jer svu djeca jednoga nebeskoga Oca.

Ne svaka zemaljska ljubav treba da bude podređena ljubavi i volji Božjoj. Nauka je Božja: »Tko oca i majku više ljubi, nego li mene, nije mene vrijedan« (Mt. 10, 37). I opet: »Većma se moramo pokoravati Bogu nego li ljudima« (Dj. 5, 29).

Svijet je hladan, tako hladan! Brinimo se, da barem među četiri zida našega doma, pa makar bio i siromašan, kod našega stola, pa makar bio samo jedna daska ili stolac, vlada udobna toplina i da se žiri prava nepatvorena obiteljska ljubav. Vani u svijetu se prečesto nadviju tmasti oblaci nesloge i mržnje. Zato nastojmo, da u našem domu sjaji sunce međusobne ljubavi u potpunom sjaaju. Da se naše kućno ognjište pretvori u raskošni raj, u jedno svetište, u novi Nazaret, pa tišću naše duše i naša ramena bilo kakki teret ovoga života!

Kalendar Svete Godine

Objavljen je kalendar najvažnijih blagdana i događaja Svete godine 1950. On glasi:

6. siječanj — Sv. Tri Kralja. Svečani obredi u crkvi San Andrea della Valle u svim obredima Katoličke Crkve.

22. siječanj — Beatifikacija Vincenza Pallotina, osnivača udruženja Katoličkog apolostola. Dolazak brojnih hodočasnika iz Amerike i Njemačke, gdje je ovo udruženje najviše rašireno.

2. veljače — Svečano blagoslivljanje svećia.

9. veljače — Godišnjica smrti Pape Pija XI. U sikstinskoj kapeli svečana sv. Misa.

22. veljače — U crkvi sv. Sabine obred Križnog Puta.

12. ožujka — Godišnjica krunjenja Pape Pija XII. Proslava Papina dana u cijelom svijetu.

19. ožujka — Beatifikacije Elizabete Cerolić.

Početak travnja — Obred Velikog Tjednca.

9. travanj — Uskrs. Sv. Misa u bazilici sv. Petra, a čza toga blagoslov »Urbi et orbis«.

23. travnja — Prva kanonizacija jednog novog sveca ili svetice.

18. svibnja — Kanonizacija bl. La Capitano i Vincenze Gerose.

28. svibnja — Kanonizacija bl. Ivane de Valois, francuske kraljice.

2. lipnja — Otvorenie nove crkve sv. Eugena, dca talijanskih katolika sv.

Ocu, Eugenuj Pacelli-u.

8. lipnja — Svečana tijelovska procesija na trgu sv. Petra; procesija ovakve vrste održala se zadnji put 1933 g.

29. i 30. lipnja — Komemoracija sv. Petra i Pavla.

Marijina svetost

O svetosti Marijinoj pisali su mnogi svetci Oci. Sv. Efrem ovako o njoj piše: »Sveća Gospoda, Majko Božja, ti jedina čista u tijelu i duši, ti sve nadkriljuješ u čistoti, djevičanstvu. Ti si jedina izabrana, kao obitavalište svih milosti Duha Svetoga, te stoga ti svetostu i čistoćom nadvisuješ sve korove Anđela.« Epifanije veli: »Ona je u sva, kom pogledu puna milosti.« Teodor od Ankira: »On, koji je prvu djevicu stvorio (Evu) bez ljage i čistu, stvorio je drugu (Evu) čistu i bez mane.« Uzvišeno o Marijinoj svetosti govori Rikard od sv. Viktora: »Ona nije bila samo sv. jeda, nego je i sama širila svoju svjetlost milosti. Po njoj je ne samo svjetlost sašla na zemlju, nego i duše u nebu blaženo gledaju Boga.«

I drugi sv. Oci na različite i mnogovrsne načine slave i opisuju Marijinu svetost. On je njima sjedište božanske milosti, bezdan milosti. Nju, nebeski raj, reše svi milosti. Ona je Bezgriješna, sva bez ljage, sva nevina, sva sveta, prečista, najljepša, presveta, najsvetije svetlište Duha Svetoga.

Sredstva protiv neumjerenosti

Ništa nije teže, nego li u jelu i piću držati pravu mjeru. S jedne strane traži priroda svoje i želi da ima sve, što je nužno za održanje života i za okuvanje zdravlja, a s druge strane i duh ima svojih pravila. U brizi za tijelo treba povući granicu ondje, gdje bi mogla da se uvuče sjetlinost, i gdje bi duša mogla da trpi štetu. Sv. Augustin priznaje u svojim ispovijedima, da je u toj stvari imao da protiv sebe dan za danom bježi boj. On kaže: »Ovdje se ne radi o jednoj manji, koja bi bila silna drugima, da joj se jednim udarcem može odrubiti glava«. Evo nekih naputaka, kakko čemo držati na uzdi okusno sjetilo i kakko čemo uklonivši se svakoj preteranosti udati ti zlatnom sredinom.

Prvo sredstvo, koje su sveci primijenili za svladavanje okusnog sjetila, bio je post. Time što su se uzdržali od velikog dijela hrane, htjeli su da se osiguraju protiv neurednog popunjavanja, kod hrane. Različiti sluge Božji vladali su se u toj stvari tako strogo, da bi ih se moglo okriviti s grijeha, kad ne bismo uzeli, da ih je na toliku strogost kralice posebna milost Božja. Sv. Ivan Krstitelj priustio si je žrtvu hranu, i to samo pustnjaške šakavce i divlji med. O sv. Petru tvrdi sv. Gr. Gr. Nazijanski da je gotovo uvijek postio, a zadovoljavao se samo a malo povrća. O sv. Mateju apostolu pripovijeda sv. Klement Aleksandrijski, da se hranio samo biljem. Kod prvih kršćana post nije bilo samo čest, nego li strog. Za posnih dana samo se jedomput na dan jelo. Kod toga obroka ne samo da nije bilo mesa, nego ni ribe ni vina ni ulja. Preterano izjedanju sv. Jeronima držali su redovnici i pustinjaci za njegova doba kao mekušastu raskoš jesti toplo jelo.

No da post, kada su sveci velikom revnošću provodili, bude doista djelotvoran i koristan, treba ga vršiti oprezno i umjerenom. I najbolji lijek može nezadržanom upotrebom prouzročiti veću pogibelj, nego li sama bolest, koju treba liječiti. S toga razloga ne smije post da se vrši u takvoj mjeri, da podkopa zdravlje, pa da time put k savršenstvu bude otežan. Ne smije da prijedi molitvu, učenje i staleške dužnosti, ne smije da učini krepost i ljubavu Božju dosadnom. Pa da svim tim zlima izbjegnemo, podvrgnimo se u tom predmetu, kao i u svim drugim ljudskim mrtvenjima, svu razboritu duhovnog vode.

Drugo sredstvo za zauzdano sjetilo okusa je umjerenost u jelu i piću. Ovo sredstvo se preporuča svakomu bez iznimke, pa i onomu, koji radi starosti, slabosti i rada ne može postojati. Sviadavali kod dnevnih obroka svoju sjetlinost u onih pet točaka, to će ti okrepiti tijela biti upravljana razumom i poprimiti će karakter dobra i krepostna djela dostojna čovjeka.

S obzirom na vrijeme pamtim, što Kasijan kaže o redovnicima, da oni imaju stalno pravilo, da nijedna prije roka, određena za obrok, nikada ne uzme što od jela ili pića iz puke želje za hranom. Sto se tiče nadalje bolje i finije hrane, koja nerijetko više škodi, nego koristi, treba je izbjegavati, pa izabrati jednodušnu i običnu hranu. Ovisi li izbor hrane ne od moć volje, nego od volje drugoga, dobro je primiti kod jela Bogu žrtvicu time da se kod obroka više uzme od običnog i grube hrane a manje od one, koja naravi više prija.

Sto se tiče količine hrane, piće sv. Jeronim u svom pismu Furliju: »Umjerenost u hrani vrijedi više od trodnevno posta«.

NAGRADA ZA RAJ

Zemaljski raj

»Tko ne će da radi neka i ne jede.«
 Oznaka se toliko isčele. I pravo je
 to je i kršćansko načelo. Postavio ja
 se sv. Pavao u poslanici Solunjanima
 (II. Sol. 3,8). Pogotovo to vrijedi u
 naše vrijeme, kad je sve u žurbi, u
 zbrceni i u radu da se uspijevaju bla-
 stanje čovjekovo i uljepša njegov
 »ot na zemlji.

Ne kod toga treba istaknuti ono, što
 i samo načelo isčele, a da je »tka ne
 je radi«. To znači, mogao bi, pa ne će,
 kakle se ne radi ovdje o onima, koji
 su u svojoj sili i sposobnosti dali ljud-
 skom društvu, kad su bili za to spo-
 sobni. A sada uživaju plodove svoga
 »rada t, zasluženu nadplatu. Za tako-
 se se i država brine i priznaju im i
 sve ono, što su životno dobro imali,
 ike zajednice. Ne radi se uopće ni o
 onima, koji su za rad nesposobni bilo
 uslijed starosti ili bolesti. Redj se o
 onima, koji mogu da rade.

Drugo je što treba radikovati u
 ljudskom radu, a to je tjeljesni i du-
 ševni rad. U svakom se dobro uređe-
 nom društvu ciljeni jedan i drugi posao.
 Dapače učelnici vede, da tri sata na-
 posam do deset sati tjeljesnog rada. No
 da i duševni radnici znanje ciljeniti te-
 »oni rad često se pozivaju oni, koji su
 zato sposobni, da se okušaju i u tjel-
 esnom radu, pa nakaz i u lakšim po-
 slovima i na kraće vrijeme.

Duševni je rad putokaz tjeljesnog ra-
 da. On stvara pregled, daje ideje, pla-
 novne, namere, prema kojima se ima iz-
 voditi tjeljesni rad ili se izvesti. On
 namiča načine, na koje se upo-
 trebaju i izvodi tjeljesni rad. Ljudske
 snage, kojima izvodi čovjek neki po-
 sao, jesu prema tome ili naravne, ili
 zlektre, tjeljesne ili su duševne, razumne,
 intelektualne. Ali povrh toga postoje
 vjersko-duhovne sile, ili sile savim
 duhovne prirode, kojima se izvodi sa-
 svima duhovni rad. I dakle tjeljesni i du-
 ševni rad ide samo za zemaljskim do-
 brovni rad, duhovni rad ide za preko-
 grobnim dobrom čovjeka.

Duševni je rad moćak ljudskoga ze-
 maljskog djelovanja i rada. A duhovni
 je sree djelovanja rada. On mu daje
 život, osmišljavanje (elan) i smisao, jer
 ga diže do prekogrobnih vrednota i za-
 sluga. On uljepša čovjeka u najtežim
 časovima ljudskih napora i teškoća, u
 životu miru, u radu, u nasmeh, u vol-
 vjostu i sreću. On počiva na vjeri u
 prekogrobnj život, i na plać za sve,
 što je na tom svijetu činio. A time da-
 je naperima u ljudskom društvu pod-
 stroka i nemodaknadive temelje i ne-
 obrtne stupove za njegovo uređenje i si-
 gurno postojanje. Zato su već poznati
 mudraci govorili: »Onaj, koji nigdi
 vjeru, ništa temelje ljudskom društvu.«
 (Rutao, De rad. 11.)

Ništa nije ni ljepše ni veće ni dra-
 gočelnije, nego li stajati mir i zadovolj-
 stvo u ljudskom društvu. Ničim se pak
 to bolje ne postizava, nego li udovolja-
 vanjem neuklonjivim i neizbrisivim za-
 htjevima ljudske duše. Ona namie težj
 za poznavanje Boga, za mirenje sa
 Njime, za molitvom Njemu, za primo-
 ženjem žrtve Njemu i za oproštenjem
 grijeha. Tamo zadovoljstvo sa svim, što
 je postojalo, i kad se treni onaj, koji
 ih vrši, šikovljenjem srca i mišlje
 velikim proživljavanjem pripravljati
 i teškim ih doživljavanjem napornim vršiti.

Ako samo jedan govor, kojega netko
 drži na grobu ili na lozjem sastanku ili
 kojem izvanzemnom zboru tako to, ko-
 ji žive govornikove, koliko ho trešj
 priprava svećenikova za čestopravni
 jedi i posue u raznim monogrobnim
 zgradama. A vrha im je poznavanje
 nauke Boga, oblikovanje savjesti, si-
 renje mira i zadovoljstva u ljudskoj
 zajednici, smirenje i unutarnji mir du-
 še, a nada sve podizanje čeznje. da us-
 trajivim svladavanjem teškoća zemal-
 »kog života postignemo veće na zemlji
 donekle sreće, a da zaslužimo vječnu
 nagradu na drugom svijetu.
 I tamo pridošuci za duševne radnike
 neprestani studij (pročavavanje) suvrem-
 enih filozofskih i crkvenih znanosti.
 Vršenje svećeničkih teških dužnosti:
 ispričevanje (smirivanje savjesti), ep-
 skripljivanje i posuej bolesnika, dilic-
 entnije drugih sašestavnosti i t. d. Sve
 je to dakle osobiti socijalni rad, koji

ne vodi samo k Bogu u prekogrobnj
 život, nego je od neprocjenjive vrijed-
 nosti za zadovoljstvo u ljudskom dru-
 stvu, te prema tome za njegovu čvrsto-
 ću i stalnost na ovoj zemlji.

Stoga ovaj teški i naporni duhovni
 rad treba znati i bijektij ciljeniti i po-
 stivati. Svaka je žrtva vrijedna nagrade.
 Pogotovo sn to vrijedne ove velike du-
 hovne žrtve, od kojih imade koristi i
 zemlja i zebio, i ljudska društva i prak-
 kerobni život čovjeka. Zato taj rad
 treba da ciljeni i nagrađuje i ljudska
 zajednica i Crkva. Ovdje na osobiti
 način vrijedi ono načelo Sv. Pisma:
 »Jer je radnik dostojan jela svoga« (Mt
 10,10).

Sv. Pavao još opširuje o tom govorj
 Korinćanima ovako: »Jer je za nas napo-
 sama: koji ore treba da u našu ore i
 vrši (posao), da će dobiti dio. Ako smo
 na vama duhovna dobra sijali, je li to
 onda nešto veliko, ako mi vaša zemalji,
 sika našjemo... Ne znate li, da oni,
 koji vrsie sje sjašću od svejine se
 hrane, i koji žrtvenika služe, sa žrtven-
 ikom dijele? Tako je i Gospodina za
 povjedio, da oni, koji Ewangelje pro-
 povijedaju, od Ewangelja žive« (I Kor.
 9,10-14).

Dakle onaj, koji radit bilo za zemaljs-
 ke dobro ljudskoga društva, bilo za
 srebrnavanje dobro njegovih članova,
 radnik je, a ne ličnina, te po prirod-
 ni i Božjem pravu zaslužuje prizna-
 nje i nagradu za ovaj svoj rad.

Marija izvor milosti

Marija je sudjelovala kod Isusove
 žrtve na križu. Ovo je sudjelovanje
 osobite vrste. Tako Marija sudjeluje i
 u dijeljenju milosti. Marija je posebn-
 ike izmeha naš i Krista. On nam di-
 je svoje milosti samo preko Marije.
 Sv. Efrem o tom ovo piše: »Moja Gos-
 pođo, presveta Majko Božja, poma mi-
 losti, neiscrpivo more božanskih i ne-
 opisivih milo i i darova, ti djelitelj
 svih darova... Po tebi, o Bezgrahna,
 došli su, dolaze i dođ će svaka čast,
 sava i svetost počevši od prvoga Adama
 do svršetka svijeta, apostolima,
 prorocima, pravdnicima i poniznima
 scem.« Sv. Čirij Aleksandrijski ovako
 veliča Mariju: »Izvor milosti: »Tvoji su
 darovi već broja, jer se nitko ne će
 spasil, ako ne po tebi, o Presveta.
 Nitko se ne će osloboditi od zla nego
 po Tebi, Bezgrahna. Nitko sa dušom
 milost, ako ne po Tebi, o Prečista, ni-
 ko ne će ošetiti milobred, ako ne po
 Tebi, o Najčasnija! Sv. Bernard piše
 o Njezinu govoru: »Bog je postavio
 u Nju puznira svojih dobara, te od Nje
 dolazi, ako dobijemo na koju milost:
 ma koji spas. Ostrani ono sunce, koje
 rasvjetljuje svijet, gdje je onda dala
 Ukloni Mariju, zvijezdu mora, eto ti
 guste tme i sjene smrti!«

PODLISTAK

Nad Oceanom bljesni bura. Vjeter
 nabreže ogrnene valove, koji se dižu put
 nebena i prjete, da će smrviti sve, što
 im dede na put. Čini se da nema po-
 vratka onome, tko se mde usred ovoga
 vrtloga podivljale prirode.
 Daleko na pučini vodi se borba: la-
 da i valevi. More je zapljuskuje sa
 svih strana, prelijeva se preko palube,
 želi ljudskih žrtava, želi je potopiti.
 Sunnjak, da će oči ovih mornara ugledati
 još svoje drage, da će njihova no-
 ga stupiti na rodnu zemlju. Pogleda
 odjed! Viditi li kapetana, toga smjelog
 morskog vuka, kako ponosno stoji kao
 kormilar. Njegov pogled prkosi raabje-
 njelo vodi, a njegove mišlj upravljene
 za gore Trstskoj Majci. Može li zar
 pomoć. On dobro zna, da je Ona već
 mnogome pomogla, da Ona nikada ni-
 koga ne ostavlja. Zato je njegov pogled
 tako čvrst, njegova ruka tako sigurna,
 a na licu mu se odražava gvozdeni mir.
 On vjeruje, da će Ona priteći u pomoć
 i sada, da će spasiti njega i njegove
 mornare.
 A mornari? Ta oni ležnja snosaj na-
 ših obola, potomci smjelih Ukolca, zar

Kad čovjek čuje riječ raj, obuzima
 ga čuvstvo radosti i čuvstvo sjele, žalo-
 sti, jer mu riječ raj doziva u pamet
 sve ono prednost i dražnju, što su ih
 prvi ljudi imali u zemaljskom raj.
 Čuvstvo sjele i žalosti, jer se čovjek
 odmah sjeti, da je raja zemaljskoga
 nestalo.

Da je raj na zemlji postojao, to je
 dokazana i nepobitna činjenica. Ojba-
 va je opisuju ovako: »A Gospod Bog
 namjesti u raj od raskojka, pa namjesti
 u nj čovjeka, kojega bijaše
 stvorio. I izvede Gospod Bog u zemlju
 svako drvo lijepo za gledanje i ugodno
 za jelo i drvo života usred raja i drvo
 od znanja dobra i zla. I uzveši Gospod
 Bog čovjeka namjesti ga u raj od ra-
 skojka, da ga radi i čuva« (I Mojs
 2, 8-9 i 15).

Raj je bio lijepo uređen i obilno
 rodan vrt sa svime, što je trebalo čov-
 jeku za ugodan život. Gdje se nalazi-
 vaju raj zemaljski, svi oni nisu na ži-
 sto. Mnogi drže, da se nalaze između
 Eufrata i Tigrisa u Aziji Maljenja, da
 da je raj prepao prigodno epega po-
 topa.

Prvi je čovjek bio postavljen u raj,
 da ga »obrađuje i čuva«. Nije to bilo
 naporan rad, koji bi iziskivao žuljeve
 na čovjeka i znoj na licu, nego jagan
 i ugodan rad, koji je bio za čovjeka
 nije bilo ni žalosti ni boli, ni vremen-
 ski neprilika, ni svega onoga, što či-
 ni naš današnji život mučnim i golem-
 im. Svi ovi jeđ došli su kasnije kao
 kazna za grijeh.

Usred raja je raslo drvo života.
 Zvalo se tako, jer je svojim plodom
 podavalo čovječijemu tijelu posebnu
 snagu i besmrtnost. Adam se je u raj
 za uzdržavanje svoga života sluzio hr-
 nom, koju je mogao birati. Nu hrana
 nije dosta da se život trajno sačuva. U
 raj u nije bilo tjelesnih boli ni izvan-
 škini neprilika, koje bi silom umišta-
 vale život. Međutim ni to nije dosta.

Kana Galilejska

U Kani Galilejskoj izveo je Isus
 svoju prvo i drugo djelo. Pokazao je
 ljudima svoju vlast, kao što je to po-
 kazivao i kasnije Natranjo je oglađ-
 njave, ukrisivao mrtve, ozdravio bo-
 leme, i mnogi za vjeralni, a mnogi
 ne povjerošave. Mnogi su priznali Isu-
 ta, a mnogi ga odbacile. Tako je bilo
 onda, kada je Isus živio među ljudima.
 A tako se nastavljalo i kasnije. Isus je
 učinio čudo kod svadbene večere svoj-
 ih prijatelja u Kani, a čudeta su pra-
 tili čitavi Njegov put od dana, kada
 je Marija, primila po Duhu Svetom
 u Nazaretu, do Njegova uzašća
 u slavi u nebesko kraljevstvo. Čudeta
 je zviježda sjajila nad Stalcom Rode-
 nja. Anđeli su pozdravljali Njegov do-
 stazak u svojoj zemlji. Anđeli su do-
 stavili obitelj u Egiptu, ispred Herodova
 čuda. Simeon je prorokio viditi Kralja

da tijelo bude besmrtno, jer i u naj-
 boljim vremenskim okolnostima tijelo
 ipak stari i slabi. Protiv staracne slab-
 osti i nemoci pobrinuo se Bog time,
 što je zasnou drvo života, kojega su
 plodovi imali moć porodičiti i osvje-
 žiti ljudski život, te tako uklanjati
 smrt. Povrh svih spomenutih povolj-
 nih okolnosti, k besmrtnosti je puno
 doprinisao u raj u posvetna milost, u
 kojoj se nalazio prvi čovjek. Po po-
 svejnoj milosti je prvi čovjek živio iz-
 vojno silnim Božjemu životu, pa je
 ovaj zemaljski duhovni život imao svoj
 odraz i na tijelu tako, da je i tijelo
 odraz besmrtnim. Da je tomu uistinu
 tako, vidi se najbolje odale, što je
 prvi čovjek nakon grijeha izgubio s
 posvetnom milosiu ujedno i besmrtnost
 tijela na zemlji.

U raj u se nalazilo i drvo od znanja
 dobra i zla. To se drvo zvalo tako
 zato, što se na njemu znalo pokazati,
 hoće li se čovjek odabiti za dobro ili
 za zlo. Na tom je drvetu čovjek upo-
 znao, kako je ne slušati Boga žo, a
 slušati Boga kako je »čbro.

Adam je u raj u dobio zapovjedj:
 »Sa svakoga drveta u raj u, jeli si;
 a drveta od znanja dobra i zla ne jeli;
 jer u koji god dan uzjedeš s njega,
 smrću ćeš umrijeti.« (I Mjs 2, 16-17).
 Posveta milost i mironaravne daro-
 vne primie Adam i Boga kao glavn-
 i prestavnika tjelesnoga ljudskoga ro-
 da. Dakle ne samo za sebe, nego i za
 sve potomstvo, pod jednim jednim
 uvjetom: da ne jede s drveta znanja
 dobra i zla. To mu je pak Bog zabra-
 nio zato da Adam vidi, da imade Gos-
 podara nad sobom, kemu je dužan iska-
 ževati čast i poštovanje.

Stvaranje raja pokazao je Bog čov-
 jeku nedokucuju dobrotu i ljubav.
 Ljubavlu je Bog pratio čovjeka i na-
 kon pada. Ljubav Božja prati čovjeka
 kroz sva vremena pa i onda, kada ga
 Kara.

svu u bijelom. Ona mu preobrti samo
 dvije riječi i Njezin lik nestane. Ka-
 pitean se naglo prene. U usima su još
 uvijek odzvanjali Njezini riječi: »Kre-
 ni se, i dođ sa žnj u zemlju, koja je
 gnojna, nepok okrenuti lađu protiv
 vjetrov. Ali neka neodoljiva sila ga je
 vukla prema kormilu. Pred njim je
 jednom zastane razmšljajući: razum
 mu se protivio, ali ruka sama uhvatil
 kormile i lađa se okrenu...
 Među mornarima prestruji šapat za-
 čudnja i negodovanja. Pogleduju se
 među sobom, a zatim se sva oči upru
 u kapetana. Na svim ustima je stajalo
 jedno pitanje: »Je li poludlo?«

U taj tren je unutrašnji brod do-
 čitaj jedan mornar, a na Njegovu se licu
 zreala radost. Uskliknu: »Voda je
 prestala prodirati!«

Što se je dogodilo? Uslijed naglog
 okretanja: jedan od kamenja, koji je
 slazilo kao balast, pao je na otvor i
 potpuno ga zatvorio.

Lađa je sretno dospjela u luku. Pri-
 jevi korak mornara na rodnoj grudi bio
 je Trstskoj Kraljevi, da joj u svoja
 srca prikažu i kaamen, pomoću kojega
 ih je ona spasila.

Otkreni lađu

možu pokazati strah i njihove sa mi-
 šlj upućene gore i njihova su srca pu-
 na vjere u Nju. Zato su se bez straha
 uhvatili u kočiac sa burom. Zato veći
 gledaju u susret budućnosti, u povra-
 tka kući.
 A Ocoo, kao da se ljuti na vjeru
 mornara, na kapetanova mu, pa sve ja-
 če i jače navaljuje. Njegovi udarci po-
 staju sve žešći i češći. I ono, što mu
 nije uspjelo kod mornara, uspjelo mu
 je na lađu. Ona nije mogla odoljeti
 udarcima i jedan snažni val je probi-
 je. Mornari ne gube hrabrosti. Snažno
 i bez prestanka crpe vodu iz lađe. Ali
 voda prodire sve više i više...
 Što je to? Zar su mornari klunuli? Zar
 su izgubili vjeru? Voda je sve vi-
 se prodirla, i u njoj se toplija svake
 njihova nada u povratka. A kapetan?
 On je još uvijek sačuvao svoj mir. On
 vjeruje u spas i pomoć. On se i dalje
 bori. Ali Njegovi su ljudske snage već
 iscrpljene, i u posljednjim trzajima je-
 se ode u kabinu da se pribera. Ali ga
 ovdje prevrat san...
 Da li je u istinu spavao ili nije, ni-
 sam nije znao. Utom ugleda Gospodu

II. nedjelja po Bogojavljenju

15. I. 1969.

Sv. Misa počinje evanđelje: Sva zemlja nekla ti se klanja, Bože, i nekla pjeva Tebi, nekla pjeva psalme Tvojemu imenu, Visnjih! Počelnik Bogu sva zemlja pjevat će psalme imenu Njegovu, daje Mu hvalu sa slavom.

U Poslanici (Rim. 12,6-18) uči sv. Pavao kršćane, kako da upotrebljavaju darove Duha Svetoga: svladaju se među sobom, — braćo, imamo različite darove prema milosti, koja nam je dala. Ako koji ima propovijest, nekla bude po mjeri vjere, ako službu, nekla služi, ako je koji učitelj, nekla uči, ako opominje, nekla opominje. Koji daje, nekla daje iskreno, koji upravlja, nekla to čini brižno, koji iskazuje milosrđe, nekla to čini s veseljem. Ljubav nekla se budi nečinjena. Mrzota nekla dite se dotera. Ljubite jedan drugoga bratskom ljubavlju, pretečite jedan drugoga sa štovanjem, u skrbi ne budite lijeni, u molitvi postojati. Svetima pomozite u potrebama, budite gostoljubivi, blagoslivajte one, koji vas progone, blagoslivajte, a nemojte proklinjati. Radujte se s onima, koji se raduju, a plaćite s onima koji plaču. Jednako mislite među sobom. Ne težite za visokim stvarima, nego se zadovoljite neznačajnima.

Evanđelje (Iv. 21-11) govori o svadbi u Kani Galilejskoj. «U onu vrijebe bila je svadba u Kani Galilejskoj i bilo je ondje Isusova mlijeka. A bio je pozvan na svadbu i Isus; i njegov je učenic, i kad je nestalo vina, reče Isus njegovu majku: Nemaju vina! A Isus joj reče: Što je meni i tebi, ženo? Još nije došlo moje doba. Njegova majka rekla je: Čemu se zadovoljiti neznačajnima? A stavala je ondje šest kamenih sudova za vodu, koji su bili postavljeni za židovsko čišćenje i svaki je hvatao po dvije ili tri mjere. Isus im reče: Napunite sudove vodom! I napunih ih do vrha. Nato im reče Isus: Sada zahvatite i nosite nadstojniku stola! I odnijeli su. A kad nadstojnik stola okusi vino, koje je postalo od vode, jer nije znao otkuda je, a sluga, koji su zagrabili vodu, znao, da nadstojnik stola pozove mladoženju i reče mu: Svaki čovjek iznosi najprije dobru vinu, a kad se ponapnu, onda elabije, a ti si čuvao dobro vino sve do sada. Ovaj početak čudesa učinil Isus u Kani Galilejskoj, i objavi svetu slavu, i njegovi učenic povjerljivoše u njega.»

Evangelje, i na vjerskome u Isusa kao Boga, jer je činio osm ovoga čuda još mnogo različitih čudesa, koja nije mogao niti može učiniti koji čovjek, nego samo Bog. A najveće čudo čini On i danas u sv. Misi, gdje pretvara vino u svoju presvetu Krv, a kruh u svoje presveto Tijelo, i ostavlja u presvetoj oltarskom Sakramentu ljudima za duhovnu hranu i pilo. Zavalimo Isusu u takvoj dobi i običajima, da čemo se često i dostojno pričestivati.

Za svaki dan

Šutnja je majka velikih misli. Znamo to iz iskustva, jer kad god želimo izvršiti neko djelo, koje bi moralo biti zamašnije, ili kad god odmišljamo za nešto uvaženo, mi nastojimo biti sami. Sve nas tjera u samoću, obično u prirodu. Osmisljeni, prepušteni sami sebi, osjećamo bolje, čujemo bolje one unutarnje glasove, koji nas upućuju na najbolji put.

Šutnja je rodila velike zamisli i pokazala put, kako se te zamisli mogu izvršiti.

Šutnja redovi osobito njeguju šutnju. Šutnja je izvor mira, duhovnoga mira.

Šutnja znači i svladavanje svojih nezrelih misli, ali šutnja ne znači potpustanje. Ona je vrlo često najjači otpor.

Šutnja je poticaj na dobra djela. Ona je posebni oblik živine. Ona je prava ljekovita pomoć.

Šutnja je temelj duhovnih vježbi. Na njoj počiva naše izgrađivanje, svjetlo izgrađivanje našeg bogit duhovnog života.

Naš narod davnno je zapazio: Govor je srebro, a šutnja je zlato!

Ocjena je očišta.

Šutjeti se može naučiti. Šutjeti moraju naučiti djeca i to zato, da ne bi priklozili svojim roditeljima i svojim učiteljima. A budu šutnja, ona će biti razmišljanje, a to će urešiti utjecati

Rimski car Decije odlučio je uništiti kršćanstvo. Zato je naložio, da svi kršćani moraju žrtvovati poganskim bogovima. Zbog toga su mnogi kršćani pobegli u pustinju. Među njima je bio i sv. Pavao. Njegov je životopis napisao sv. Jeronim.

Sv. Pavao se rodio g. 229. u Tebama u Egiptu. U svojoj 20 godini povukao se u pustinju u neku pećinu. Nadekao pod palmim bio je izvor vode. Tu je sv. Pavao živio u pokori i u razmatranju sv. otajstava vjere.

U to je doba sv. Antun, otac samostanskoga života, okupio oko sebe mnogo samostanaca. U dubokoj starosti sajetela ga je napast, da je on najsavršeniji i najstariji pustinjak. Bilo mu je objavljeno, da ima jedan pustinjak, stariji i bolji od njega. Odmah je pošao da ga potraži. Treći dan našao je sv. Pavla. Pozdravili su se po svojim imenima. Dok su razgovarali, doletio je gavrani i donio cijeli kruh. Sv. Pavao reče sv. Antunu: «Kako je došlo? Gavrani vet. 60 godina ponosio mi je gavrani svaki dan polovicu kruha, a sada, kada si ti došao, donio je cijeli kruh. Zahvalimo našem dobrom Učitelju, što se dostojio brinuti se za nas.»

Ujutro je sv. Pavao rekao, da je došao čas njegove smrti. Zato je zamolio sv. Antuna, da donese plati, koji je sv. Antuna pokopao sv. Atanazije, i da čudo u njemu ukopa. Sv. Antun se zadovoljio, kako sv. Pavao znade za ovaj život.

Sveti Franjo i zečić

(Legenda)

Već su prošle tri godine od one Badnje večeri, kad je Svetac, pun žara prema ljepoti siromaštva, napravio vje jaslice i osvojio osobito srca djece. Njegova je majka djetinjati zamislila, da sve u molitvi, premda je bio gotovo sljep, pa je slabo i mogao vidjeti to svoje djelo.

Slijedećih godina i drugi su gradovi, pa i sela pravili jaslice i tako se djetinjati radovali otaj tu božične noći.

Kod prvih jaslica, u crkvi, u kojoj je Svetac napravio jaslice, doveo je on pravoga vola i magarca, a od jedne žene donio pravo dječice. Mnogi su kimal glavom, ali je Franjo znao, da će se to svjediti osobito onima, koji su uvijek bili najbliže Isusu, t. j. djeci.

I ove božične noći bilo je Svetac proslaviti što bolje Njega, prijatelja siromašna, ali mu nitko nije mogao dati kuga. Pojavila se prošlog ljeta stočna kuga i svi su u volu njegova siromašnoga kraja ugnili.

Brazmišljao Franjo i smislio.

U jutro, zajedno s djetinjati, krenuo na put s jednim svojim lije-

plati. On je to smatrao znakom, da sv. Pavao želi umrijeti u zajednici sa sv. Antanazijem, prvoborcem za Kristovo Bolestivo, i da je svoji pokornički život žrtvovao za borbu protiv arijanškoga krivotvorenja.

Učenicu su bili zabrinuti za sv. Antuna. Odgovorio im je: «Vidite sv. Antun i sv. Pavla u pustinji». Uzeo je Atanazije plati i odmah otišao. Već je izdaleka ugledao dušu sv. Pavla, kako se uzdiže u nebo, praćena anđelima. Kad je došao do čelije sv. Pavla, opazi ga, kako kleči s rukama ispruženim prema nebu. Mislio je, da sv. Pavao molji, pa da kleknu u njega. Bilo je opazio, da je sv. Pavao mrtav. Platičji ga je zagrlilo i zahvalio Onomu, kojemu sve živi.

Sv. Antun je obukao sv. Pavla u Atanazijevo plati i izmolio molitve za mrtve. U to su dotrčala dva lava ravno do Svećeva tijela, legli uza nj, milovali svojim repovima i rikali od žalosti. Zatim su počeli kopati za sv. grob. Kad su to svršili, legli su pred sv. Antuna, On ih je blagoslovio i otpustio.

Sv. Antun je ukopao sv. Pavla. Uzeo je njegovu haljinu, koja si je on našao od palmina lišća. Oblečio ju je samo Iskra i na Duhove.

Sv. Pavao je umro 10. siječnja 342. g. 113. godina života. Papa sv. Pio V. prečelio je njegov blagdan na dan 15. siječnja.

mim bratom. Nije htio povesti veseloga brata Lava Dodao je u šali:

— Tko bi i dao vola, kad se ti zovesi Lavi! Ostani radije u samostanu i dvojnima siromašan.

Tako je Svetac krenuo na put. Ljepša su zimka jutro u Umbriji. Kasno svane, ali onda, eka dan nije krišviti, sve zablista u ljubivističnim bojama. Kad sunce o podne malo jače zagrije, a kad osvjetli čempresu i boristi, sve pjeva pjesmu sunca, premda se ne čuje cvrkut ptica i zvanje raznih kukaca.

Eto, takvo je bilo jutro, kad je Franjo išao u dalinu, gdje su živjeli neki plemići i imućniji seljaci. Moljkaao je od vrata do vrata, ali mu nitko nije posudio vola. Na pragu nekoga plemića samo što nije dobio batina. Ta tko bi dao vola upravo ove godine, kad je kuga toliko pomorila. Poneki su dragovoljno nudili starije magarce.

Prošlo je nekoliko dana, ali Franjo nije dobio vola. Sad se trebalo vratiti natrag u rodni grad. Kako je svetac slabo vidio, nego su mu bile pune rane, jer se spatio u trnje i kamenje. Ništa mu je pomagalo njegov pratilac. Zureli su se, jer su jučer izgubili gotovo cijeli dan zbog velike kiše i bure.

Smrkavalo se, kad su ugledali tornjeve, zvonike i zidine svega rodnoga grada. Prozilili su šumom. Dan je izmicao. Ljubčaste bube postajale sve tamnije. Hodanje je bilo sve teže.

Uza izlasko iz šume sačuja lovački rog. Uskoro pred njima se našao lovački psi i nekoliko lovaca. Svetac i njegov pratilac su se malo odmarali na odvaljenom kamenu. Franjo u kasnom sutonu nije ništa vidio. Odojednom njegov pratilac cikne i vikne: — Gle, zečić ti je, Franjo, pred nogama! Podigni gl! Psi bi ga mogli zadavati! — Svetac seagne, nježno prihvati zečića i sakri ga u svoj dugi rukav. Kad su lovaci odmakli, reče Franjo: — Kad nara nisu posudili vola, onda nekla ovaj zeti bude uz magarca mjesto vola.

Te Badnje večeri djeca su s velikim veseljem promatrala u Svećevoj stajici uz magarca lijepoga zečića, koji je bez straha šao svoju travu i zamijenio vola.

Pripovjedali stari ljudi toga vremena, da je zečić dugo živio i svake godine razveseljavao djecu, koja su došla, da vide Svećeva jaslice.

lini. Poželimo se pruženom prilikom i usvrhavamo se, Ipak, ne budimo zato to mrki, neveseli i nepristupačni. Govorimo, kad treba i uživamo u ovom Božjem daru. Nemojmo ga samo žovo upotrebljavati!

K čeliji sv. Pavla mnogi su kršćani hodočastili. Njegove su sv. moći bile prenesene u 12. vijeku u Carigrad, a g. 1240. u Veneciju. Ugraci, kralj Ljudevit I. dobio ih je od venecijske republike, prenio u Budim i predao na čuvanje Pustinjaca sv. Pavla, III Pavlinima. Red Pavlina (bijeli fratri, svrkarari, jer su nosili bijelo odjelje s crnim platištem) osnovao je g. 1250 ostrogonski kanonik Eusebije. U Hrvatskoj su imali svoje samostane u Rimetama kod Zagreba, u Dubici, u Križevcima, u Varaždinu i drugdje. U Lepoglavi su imali sveučilište i gimnaziju. Očito su bili zaslužni za crkvenu umjetnost. Pavline još danas ima u Poljskoj.

Čudo

Evanđelje II. nedjelje po Bogojavljenju govori nam o prvom Isusovom čudu, kada je Isus svačiji u Galilejskoj Kani pretvorio vodu u vino. Isus je činio mnogobrojna čudesa, a preročavo buduće događaje, zapovjedno nijemoj prirodi, ozdravljao bolesnike, uskrsnuvao mrtve. Nije se ipak Isus raumetao čudima. On ih je činio da pomogne bli. jedinima, da nagradi duhovnu vjeru, da potvrdi Svoje božansko poslanje.

Čudo je neobično izvanjskih događaja, pripisanih našoj spjeljnoj spemajni, čudo se raumetuje u našim zakonima, oni se čudom samo raumetavaju. Bog ga proizvodi mimo prirodnih zakona.

Svaki čudotvor događaj možemo znati, stavenim putem dokazati. Da bi dokazali stvarnost i mogućnost čuda, nije nam potrebno ići u daleku prošlost. U svako povijesno doba događaju su se čudesa, pa se ona događaju i danas. Lurd je mjesto čudesa. Tamo ih Isus obilato čini po zagovoru svoje Bezgrješne Majke, kao što je i prvo svoje čudo učinio na Njen zagovor. Ali Lurd je i mjesto gdje se čudesa raumetuju i utvrđuju na strogo znanstven način. U Lurdu postoji liječnički uređ. Taj uređ je pristupačan svakom liječniku, bilo on katolik, protestant ili budist, bio on vjernik ili nevjernik. U ovom uredu se mora pregledati svaki bolesnik, koji dolazi u Lurd i postavi, li točna dijagnoza bolesti. Ako se desi čudotvorno ozdravljenje nekog bolesnika, onda se u ovom uredu mora ustanoviti, ti stanje zdravlja takvog bolesnika, te sljede ozdravljenje. Liječnički osim toga moraju izjaviti, da li se dotično ozdravljenje može protumačiti prirodnim načinom ili ne.

Da bi izvjesno ozdravljenje smatrali čudotvornim događajem, Crkva se ne zadovoljava ni ustanovljenjem ovog lurd. skog liječničkog ureda. Od svakog čudotvorno ozdravljenog bolesnika Crkva traži, da kroz jednu ili više godina ostane pod nadzorom liječničkom poskoma, da bi se ustanovilo, je li ozdravljenje bilo samo neke trenutne poboljšanje, ili trajno ozdravljenje. I tek onda, ka. da liječnički ustanove, da je ozdravljenje trajne naravi, Crkva takvo ozdravljenje smatra čudom.

Bolesnički anali lurdskog liječničkog ureda puni su znanstveno analiziranih čudotvornih događaja ozdravljenja. Ovi su anali pristupačni svakom liječniku i svakom učenicu. Kroz ovaj uređ ih je prošle na desetine hiljada. Pa ipak do danas se nije našlo nikoga, tko bi pokušao mi i samo u jednom slučaju dokazati, da nailaz lurdskog liječničkog ureda nije bio znanstveno utemeljen.

Najnoviji služajevi čudotvornih ozdravljenja nijepje, nijepje, uzete i tuberkulozne Anien Lin, kao i tuberkulozne firme Marije Hugas, koja su se dogodila u Lurdu i o kojima smo izvjestili u našem listu, također nra govore i upravo viču o stvarnosti čudesa, o postojanju Svevogučevog Boga, o istinitosti, ti naše svete katoličke vjere.

Isus je činio čudesa dok je bio na zemlji. Isus i danas čini čudesa u Svojoj Crkvi. Kao i uvijek ta su čudesa namijenjena pomaganju, bliznjih i učvršćenju vjernika u njihovoj vjeri. Iz svega srca kličimo stoga sa Paulinistom: «Cijela ti se zemlja klanja, o Bože, i pjeva Tebi; pjesma pjeva ime, nu Tvojem Najvišim!» (Ulazna pjesma sv. Misa II. nedjelje po Bogojavljenju).

